

Uit het leven van een
Amsterdamse taxichauffeur

Arie op de taxi

Jeroen van Oort

Arie op de taxi

Uit het leven van een
Amsterdamse taxichauffeur

Schrijver: Jeroen van Oort
Coverontwerp: ByJvO

ISBN: 9789464654950
Pocket Editie

Niets uit deze uitgave mag gereproduceerd
worden zonder schriftelijke toestemming van:

©Jeroen van Oort

Website: byjvo.nl
Email: byjvo@outlook.com

©2022, Krommenie

Met speciale dank aan mijn buurman
welke mij op het idee van dit boek
heeft gebracht.

Zonder hem zou het idee nooit een
idee geweest zijn en zich een weg naar
het papier hebben gevonden.

Ook wil ik Marieke bedanken voor alle
steun en geloof in dit boek.

Jeroen

Voorwoord

Dit boekje is geschreven door een Amsterdamse taxichauffeur met de grammaticale en taalkundige kennis van een Amsterdammer. Het boek is niet gecorrigeerd door een uitgever of een ander soort van taalteam. Juist om alles in een zo authentieke vorm te laten overkomen. Spelfoutjes kunnen er zomaar staan, soms expres en soms per ongeluk. Het gaat om het verhaal. Het verschil tussen kennen en kunnen, kan ik niet zo goed. Dee'tjes en tee'tjes en nog meer van dat soort dingetjes is ook een opgave.

Dat gezegd hebbende, alle personen, verhalen en informatie in dit boekje zijn gebaseerd op de levenservaring van Arie, dus zijn ervaringen, verhalen van de straat, gelul of toch echt waar? Mocht je dingen herkennen, dat zou namelijk zomaar kunnen, weet dan dat de schrijver er met grote zorg naar gekeken heeft, zodat jouw privacy en die van alle genoemde personen gewaarborgd zijn. Alle namen en locaties zijn fictief, doch sommige wel echt bestaan of hebben bestaan. Dat is wel weer het jammere van deze tijd. Je kan helaas niet meer vrijuit jouw beleving de wereld in slingeren zonder gedoe, maar weet

dat Arie echt bestaat. De verhalen zijn opgepeurd uit zijn geheugen en om het dus goed te kunnen vertellen, her en der ietsjes aangevuld. Zei het doordat het vergeten is of gewoon omdat het fout bij Arie is te binnen geschoten. Juist als je denkt 'dit is te gek voor woorden dat moet verzonnen zijn!' Die dingen zijn waarschijnlijk wel echt gebeurt. Genoeg geneuzel, tijd voor ons om in het eerste verhaal te duiken en een kijkje te nemen in het leven van Arie.

Oja, dan vergeet ik bijna de allerbelangrijkste waarschuwing. Ik ben nogal een ouwe hoer met alle gevolgen van dien, dus soms ga je van het één in het ander en weer terug naar het één om dan vervolgens ergens anders uit te komen en te denken 'waar gaat het over.'
En nu op naar de volgende bladzij, het begin.

Arie op de taxi

Het begin

Gehannes van Arie

Ik ben dus Arie. De man wie dit allemaal beleefd heeft. Wie is Arie vraag jij je natuurlijk af, of niet, maar ik ga je het toch vertellen. We hebben het over eind jaren negentig van de vorige eeuw. Ik was toendertijd een jaar of 24. Jemig meteen voel ik me wel heel oud zeg, enfin vorige eeuw dus. Geboren in de jaren '70 en opgegroeid in Noord. Geen smartphone of ander Engelstalig elektronisch ding. Het leven was de hele dag buiten, weer of geen weer, Arie was voetballen, in de zandbak, op de brommer of weet ik het wat. Ik groeide uit tot een echte 'noorderling', dus plat Amsterdams wat er uit mijn bakkes komt. Een leren jas of een zijde jasje net welk weer het is. Verder voorzien van een kop met half lang donker blond haar met de scheiding die vanzelf in het midden valt. Na een paar groeispurten in de pubertijd pas gestopt met groeien, dus wat aan de lange kant. Airmaxies eronder en dat is Arie. Ik had een hele goeie gabber, André, die van zijn familie uit op de taxi was gerold. Al heel wat jaartjes had ik allerlei taxiverhalen aangehoord, tot de dag kwam dat ik besloot om ook op de taxi te gaan. Het was namelijk zo dat ik in die tijd in de zorg werkte.

Het leven in de zorg was zwaar, toen al. Ik werkte als begeleider met verstandelijk gehandicapten. Die benaming zal tegenwoordig wel beledigend zijn, maar dat was toen gewoon zo, sterker nog het heette eigenlijk 'zwakzinnige zorg'. In hun huis zorgde ik samen met nog een paar andere collega's voor een habbekrats dat hun leven op rolletjes liep. Dat huis stond gewoon in Amsterdam-Oost nabij de Wibautstraat. Die verantwoordelijkheid was eigenlijk veels te groot, helemaal als je kijkt naar de centen die ik kreeg. Het financiële leven bestond uit de huur en boodschappen betalen, paar tientjes aan het verplichte ziekenfonds, kijk- en luistergeld, een biertje en weg was mijn poen. Ik had er gewoon geen zin meer in om elke keer al die eindjes aan elkaar te knopen. Hoe lief de bewoners ook waren, ik was de hele tijd blut. Op naar een nieuwe uitdaging. Ik had net 3 maanden mijn rijbewijs op het moment dat ik dacht 'goh laten we de taxi proberen.' Jaja, 24 en dan pas je rijbewijs halen. In Amsterdam was het GVB er op elke hoek. Je sprong in en uit de tram zonder moeite te hoeven doen. Na al die jaren in de zorg en alle kilometers in de taxi kan ik je vertellen dat mijn ervaring in de zorg, al het sociale wat je

daar nodig hebt en leert, heel erg veel heeft geholpen bij alle klanten in de auto. Ook is het verrassend vergelijkbaar met elkaar.

Ik dropte dus het idee om op de taxi te gaan bij André. Hij had immers ervaring en wist de weg. De taxiwereld is een erg ingewikkeld geheel, zal kort door de bocht even uitleggen hoe het destijds werkte, maar ik zal je alle details besparen. Je zit immers op de verhalen te wachten en niet op administratief geneuzel van de overheid. De taxiwereld was opgedeeld in stukjes. Heel Nederland was een hele grote legpuzzel van gebiedjes waar jij met je taxi wel en niet mensen mocht oppikken. En ik, Arie, had dus bedacht om in het Mekka van de taxiwereld te willen werken en wel in het gebiedje AZAM (Amsterdam Zaanstad Amstelland en Meerlanden) genaamd. Dat was het gebied waar ik dan een vergunning voor nodig had. Dus naar school voor de nodige straten- en gebiedskennis, trambaanonthefing en allerlei andere opgelegde regels van de plaatselijke overheid om überhaupt een papiertje te mogen krijgen en een vergunning op je naam te mogen hebben. Amsterdam telde 635 vergunningen, dacht ik, ken ook 655 geweest zijn, maar in